

както изглежда, да завърже отношения с духовенството ни. Това е в реда на нещата... Така се започват всички преговори, докато се стигне до най-големите отстъпки. Нека сега се направим, че не разбираме тези напомняния. Аз ще отговоря на папското послание, ще приемем с всички подобаващи почести апостолическия легат, а на посланието до духовенството никой наш архиерей няма да отговори.

Великият боляр Стефан, син на покойния Саца, приближи и погледна папския пергамент. Той бе живял известно време в Милано за бранните поръчки на войската и разбираше от латинските езици.

- Какво е това! - се провикна възмутен той - какъв е този *dominus*! Значи най-мощният владетел на християнския изток е само „господин“, ни повече, ни по-малко... По-рано беше поне „благороден мъж“...

Царят махна кротко с ръка.

- Не се гневи, Стефано. И това е в реда на нещата. И ние ще почнем от *dominus*, през *nobilis vir*, до *rex* и нещо повече може би. Тъй и ние ще обещаем първо спиране на враждебността към латините, после пропуск на Бодуеновите войски, след това военна помощ на Константиновград, а най-накрая и бранен съюз против всички врагове на империята. Ала това ще зависи от степента на отстъпките, които Григорий IX ще направи относно нашите права към престола на Царския град и нашата църковна автокефалност. А вероятно и нещо повече... Нали знаете, че при всички преговори се взима и дава. Важното е от начало да се дава колкото може по-малко... Дори и това, което се подразбира, че ще бъде дадено, пак да се отстъпи с уговорки. А ще отстъпи повече този, който е повече притеснен.

Синклитът се вдигна. И царят побърза да съобщи на зетя си радостната вест.

Кралят и кралицата дойдоха, повикани от великия примикюр, за да чуят волята на баща си. С огорчено сърце, Владислав мислеше